TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2024. gada 21. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) 2019/1157 – Eiropas Savienības pilsoņu personas apliecību drošības uzlabošana – Spēkā esamība – Juridiskais pamats – LESD 21. panta 2. punkts – LESD 77. panta 3. punkts – Regula (ES) 2019/1157 – 3. panta 5. punkts – Dalībvalstu pienākums personas apliecību datu nesējā iestrādāt divus pirkstu nospiedumus sadarbspējīgos digitālos formātos – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. pants – Privātās un ģimenes dzīves neaizskaramība – Pamattiesību hartas 8. pants – Personas datu aizsardzība – Regula (ES) 2016/679 – 35. pants – Pienākums veikt ietekmes uz datu aizsardzību novērtējumu – Par spēkā neesošu atzītas regulas iedarbības saglabāšana laikā

Lietā C-61/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa, Vācija) iesniegusi ar 2022. gada 13. janvāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 1. februārī, tiesvedībā

RL

pret

Landeshauptstadt Wiesbaden,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*], J. Regans [*E. Regan*] (referents), T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], F. Biltšens [*F. Biltgen*] un Z. Čehi [*Z. Csehi*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], S. Rodins [*S. Rodin*], D. Gracijs [*D. Gratsias*], M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerāladvokāte: L. Medina,

sekretārs: D. Diterts [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 14. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– RL vārdā – *W. Achelpöhler, Rechtsanwalt,*

* Tiesvedības valoda – vācu.

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *P.-L. Krüger*, pārstāvji,

– Beļģijas valdības vārdā – *P. Cottin* un *A. Van Baelen*, pārstāvji, kuriem palīdz *P. Wytinck*, *advocaat*,

– Spānijas valdības vārdā – *L. Aguilera Ruiz*, pārstāvis,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Eiropas Parlamenta vārdā – *G. C. Bartram*, *P. López-Carceller* un *J. Rodrigues*, pārstāvji,

– Eiropas Savienības Padomes vārdā – *M. França* un *Z. Šustr*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *H. Kranenborg*, *E. Montaguti* un *I. Zaloguin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2023. gada 29. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2019/1157 (2019. gada 20. jūnijs) par Savienības pilsoņu personas apliecību un Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem, kuri izmanto tiesības brīvi pārvietoties, izsniegto uzturēšanās dokumentu drošības uzlabošanu (OV 2019, L 188, 67. lpp.) un it īpaši tās 3. panta 5. punkta spēkā esamību.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp RL un *Landeshauptstadt Wiesbaden* (federālās zemes galvaspilsēta Vīsbādene, Vācija; turpmāk tekstā – "Vīsbādenes pilsēta") par to, ka pēdējā minētā noraidīja RL lūgumu izsniegt personas apliecību, kurā nebūtu iekļauti viņa pirkstu nospiedumi.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Regula 2019/1157

3 Regulas 2019/1157 1., 2., 4., 5., 17.–21., 23., 26.–29., 32., 33., 36., 40.–42. un 46. apsvērums ir formulēti šādi:

"(1) [LES] ir pausta apņemšanās atvieglināt personu brīvu pārvietošanos, vienlaikus nodrošinot Eiropas tautu drošību un aizsargātību, saskaņā ar LES un [LESD] noteikumiem izveidojot brīvības, drošības un tiesiskuma telpu.

(2) [Eiropas] Savienības pilsonība nodrošina ikvienam Savienības pilsonim tiesības brīvi pārvietoties, ievērojot konkrētus ierobežojumus un nosacījumus. Minēto tiesību īstenošanu nodrošina Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK [(2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp.)]. Arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas ("Harta") 45. pantā ir paredzēta pārvietošanās un uzturēšanās brīvība. Pārvietošanās brīvība ietver tiesības izceļot no dalībvalstīm un ieceļot dalībvalstīs, izmantojot derīgu personas apliecību vai pasi.

[..]

(4) Direktīvā [2004/38] ir paredzēts, ka dalībvalstis var noteikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai liegtu, izbeigtu vai atsauktu ar minēto direktīvu piešķirtās tiesības, ja notiek to ļaunprātīga izmantošana vai krāpšana. Dokumentu viltošana vai nepatiess būtisku faktu atspoguļojums attiecībā uz uzturēšanās tiesību piešķiršanas nosacījumiem ir identificēti kā tipiskākie krāpšanas gadījumi saistībā ar minēto direktīvu.

(5) Dalībvalstu izsniegto personas apliecību un Savienības dalībvalstu valstspiederīgajiem, kuri uzturas citā dalībvalstī, un viņu ģimenes locekļiem izsniegto uzturēšanās atļauju drošības līmeņi ievērojami atšķiras. Minētās atšķirības paaugstina falsificēšanas un dokumentu viltošanas risku un pilsoņiem rada arī praktiskas grūtības, kad viņi vēlas izmantot savas tiesības brīvi pārvietoties. Eiropas dokumentu viltošanas riska analīzes tīkla statistikas dati apliecina, ka laika gaitā ir palielinājies personas apliecību viltošanas gadījumu skaits.

[..]

(17) Lai pārbaudītu, vai dokuments ir autentisks, un noskaidrotu personas identitāti, ir vajadzīgi aizsardzības elementi. Drošības standartu minimuma noteikšana un biometrisko datu iekļaušana personas apliecībās un ģimenes locekļu, kuri nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, uzturēšanās atļaujās ir svarīgs solis virzībā uz minēto dokumentu drošāku izmantošanu Savienībā. Šādu biometrisko identifikatoru iekļaušanai būtu jānodrošina tas, ka Savienības pilsoņi var pilnībā izmantot savas tiesības brīvi pārvietoties.

(18) Sejas attēla un divu pirkstu nospiedumu ("biometriskie dati") glabāšana personas apliecībās un uzturēšanās atļaujās, kā jau ir paredzēts attiecībā uz biometriskajām pasēm un trešo valstu valstspiederīgo uzturēšanās atļaujām, ir piemērota metode, kā ticamu identifikāciju un autentifikāciju apvienot ar krāpšanas riska samazināšanu, lai uzlabotu personas apliecību un uzturēšanās atļauju drošību.

(19) Vispārējai praksei vajadzētu būt tādai, ka dalībvalstīm, pārbaudot dokumenta autentiskumu un turētāja identitāti, būtu pirmām kārtām jāpārbauda sejas attēls un, ja tas nepieciešams, lai nešaubīgi pārliecinātos par dokumenta autentiskumu un turētāja identitāti, dalībvalstīm būtu jāpārbauda arī pirkstu nospiedumi.

(20) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka gadījumos, kad biometrisko datu pārbaude neapstiprina dokumenta autentiskumu vai dokumenta turētāja identitāti, kvalificētiem darbiniekiem ir jāveic obligāta manuālā pārbaude.

(21) Šī regula neparedz juridisko pamatu tam, lai dalībvalstīs tiktu izveidotas vai uzturētas valsts līmeņa datubāzes biometrisko datu uzglabāšanai, kas ir valsts tiesību aktu jautājums, kam ir jāatbilst Savienības tiesību aktiem par datu aizsardzību. Turklāt šī regula neparedz juridisku pamatu centralizētas datubāzes izveidei vai uzturēšanai Savienības līmenī.

[..]

(23) Šajā regulā būtu jāņem vērā [Starptautiskās Civilās aviācijas organizācijas (*ICAO*)] dokumentā 9303 noteiktās specifikācijas, kas nodrošina globālu sadarbspēju, tostarp attiecībā uz mašīnlasāmību un vizuālās pārbaudes izmantošanu.

[..]

(26) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka tiek ieviestas atbilstošas un efektīvas biometrisko identifikatoru vākšanas procedūras un k[a] šādas procedūras atbilst Hartā, Eiropas Padomes Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā[, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī,] un Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijā par bērna tiesībām noteiktajām tiesībām un principiem[, ko ANO Ģenerālā asambleja pieņēmusi 1989. gada 20. novembrī (*Recueil des traités des Nations unies*, 1577. sējums, 3. lpp.) un kas stājās spēkā 1990. gada 2. septembrī]. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka visā datu vākšanas procedūrā tiek pirmām kārtām ņemtas vērā bērna intereses. Minētajā sakarā kvalificēti darbinieki būtu atbilstīgi jāapmāca, kā savākt biometriskos identifikatorus bērnam piemērotā veidā.

(27) Situācijās, kad rodas grūtības saistībā ar biometrisko identifikatoru vākšanu, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka ir ieviestas atbilstošas procedūras, lai respektētu attiecīgās personas cieņu. Tāpēc būtu jāņem vērā īpaši apsvērumi saistībā ar dzimumu un saistībā ar bērnu un neaizsargātu personu īpašajām vajadzībām.

(28) Drošības un formas standartu minimuma ieviešanai attiecībā uz personas apliecībām būtu jānodrošina, ka, Savienības pilsoņiem izmantojot savas tiesības brīvi pārvietoties, dalībvalstis var paļauties uz minēto dokumentu autentiskumu. Stingrāku drošības standartu ieviešanai būtu jānodrošina valsts iestādēm un privātām struktūrām pietiekamas garantijas, lai minētās iestādes un struktūras varētu paļauties uz personas apliecību autentiskumu, kad Savienības pilsoņi tās izmanto identifikācijas nolūkā.

(29) Atšķirības zīme, ko veido dokumentu izsniedzošās dalībvalsts divu burtu valsts kods, kurš iespiests negatīvā zilā taisnstūrī un ap kuru aplī izvietotas 12 dzeltenas zvaigznes, atvieglo dokumenta vizuālo pārbaudi, jo īpaši tad, kad dokumenta turētājs izmanto tiesības brīvi pārvietoties.

[..]

(32) Dalībvalstīm būtu jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai nodrošinātu, ka biometriskie dati pareizi identificē personu, kurai izsniegta personas apliecība. Šajā nolūkā dalībvalstis varētu apsvērt iespēju vākt biometriskos identifikatorus, jo īpaši sejas attēlu, paredzot personisku ierašanos valsts iestādēs, kuras izsniedz personas apliecības.

(33) Dalībvalstīm būtu savstarpēji jāapmainās ar šādu informāciju, jo tā ir nepieciešama, lai piekļūtu drošajā datu nesējā iekļautajai informācijai un autentificētu un pārbaudītu to. Drošajā datu nesējā izmantotajiem formātiem jābūt sadarbspējīgiem, tostarp ar automatizētām robežkontroles sistēmām.

[..]

(36) Uzturēšanās dokumentos, ko izsniedz Savienības pilsoņiem, būtu jāiekļauj īpaša informācija, lai nodrošinātu, ka šādu dokumentu turētāji visās dalībvalstīs tiek identificēti kā Savienības pilsoņi. Tam būtu jāveicina, ka tiek atzīta mobilo Savienības pilsoņu tiesību brīvi pārvietoties izmantošana un ar šādu izmantošanu saistītās tiesības, tomēr saskaņošanai būtu jāaprobežojas tikai ar to, kas ir vajadzīgs pašreizējo dokumentu trūkumu novēršanai. Dalībvalstis var brīvi izraudzīties formu, kādā šie dokumenti tiek izsniegti, un varētu tos izsniegt *ICAO* dokumenta 9303 specifikācijām atbilstošā formā.

[..]

(40) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/679 [(2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VDAR")] piemēro attiecībā uz personas datiem, kas tiks apstrādāti šīs regulas piemērošanas kontekstā. Ir nepieciešams sīkāk precizēt aizsardzības pasākumus, kas piemērojami apstrādātajiem personas datiem, jo īpaši tādiem sensitīviem datiem kā biometriskajiem identifikatoriem. Datu subjekti būtu jāinformē par to, ka viņu dokumentos ir iestrādāts datu nesējs, kas satur viņu biometriskos datus, tostarp par datu nesēja bezkontakta pieejamību, kā arī par visiem gadījumiem, kad tiek izmantoti dati, kas ietverti viņu personas apliecībās un uzturēšanās dokumentos. Datu subjektiem jebkurā gadījumā vajadzētu būt iespējai piekļūt personas datiem, kas tiek apstrādāti viņu personas apliecībās un uzturēšanās dokumentos, un vajadzētu būt tiesībām prasīt, lai gadījumos, kad šādi dati ir kļūdaini vai nepilnīgi, tie tiktu izlaboti, izsniedzot jaunu dokumentu. Datu nesējam vajadzētu būt īpaši drošam un efektīvi aizsargāt tajā glabātos personas datus pret nesankcionētu piekļuvi.

(41) Dalībvalstīm vajadzētu būt atbildīgām par biometrisko datu pienācīgu apstrādi no datu savākšanas brīža līdz to iestrādāšanai īpaši drošajā datu nesējā, ievērojot [VDAR].

(42) Dalībvalstīm būtu jāievēro īpaša piesardzība, sadarbojoties ar ārpakalpojumu sniedzējiem. Šādai sadarbībai nebūtu jāizslēdz dalībvalstu atbildība, kas saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem rodas par pienākumu neizpildi attiecībā uz personas datiem.

[..]

(46) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus, proti, veicināt drošību un atvieglot Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesību brīvi pārvietoties izmantošanu, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet rīcības mēroga un iedarbības dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar [LES] 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai."

4 Regulas 2019/1157 1. pantā "Priekšmets" ir paredzēts:

"Šī regula pastiprina drošības standartus, kas piemērojami personas apliecībām, kuras dalībvalstis izsniedz saviem valstspiederīgajiem, un uzturēšanās dokumentiem, kurus dalībvalstis izsniedz Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem, kas izmanto tiesības brīvi pārvietoties Savienībā."

5 Šīs regulas 2. pantā "Darbības joma" ir noteikts:

"Šo regulu piemēro:

a) personas apliecībām, ko dalībvalstis izsniedz saviem valstspiederīgajiem, kā minēts Direktīvas [2004/38] 4. panta 3. punktā.

Šo regulu nepiemēro identifikācijas dokumentiem, kas izsniegti pagaidu kārtā un kuru derīguma termiņš ir īsāks par sešiem mēnešiem;

b) reģistrācijas apliecībām, ko Savienības pilsoņiem, kuri uzņēmējā dalībvalstī uzturas ilgāk nekā trīs mēnešus, izsniedz saskaņā ar Direktīvas [2004/38] 8. pantu, un dokumentiem, kas apliecina pastāvīgu uzturēšanos un ko Savienības pilsoņiem uz pieteikuma pamata izsniedz saskaņā ar Direktīvas [2004/38] 19. pantu;

c) uzturēšanās atļaujām, ko Savienības pilsoņu ģimenes locekļiem, kuri nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, izsniedz saskaņā ar Direktīvas [2004/38] 10. pantu, un pastāvīgās uzturēšanās atļaujām, ko Savienības pilsoņu ģimenes locekļiem, kuri nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, izsniedz saskaņā ar Direktīvas [2004/38] 20. pantu."

6 Minētās regulas 3. panta "Drošības standarti/forma/specifikācijas" 5.-7. un 10. punktā ir paredzēts:

"5. Personas apliecībās iestrādā īpaši drošu datu nesēju, kas ietver apliecības turētāja sejas attēlu un divus pirkstu nospiedumus sadarbspējīgos digitālos formātos. Biometrisko identifikatoru ieguvei dalībvalstis piemēro tehniskās specifikācijas, kas noteiktas ar Komisijas Īstenošanas lēmumu C(2018) 7767 [(2018. gada 30. novembris), ar ko nosaka tehniskās specifikācijas trešo valstu valstspiederīgo uzturēšanās atļauju vienotajai formai un atceļ Lēmumu C(2002) 3069].

6. Datu nesējs ir pietiekami ietilpīgs un spējīgs garantēt datu integritāti, autentiskumu un konfidencialitāti. Glabātie dati ir pieejami bezkontakta veidā un ir aizsargāti, kā noteikts Īstenošanas lēmumā C(2018) 7767. Dalībvalstis apmainās ar informāciju, kas nepieciešama, lai autentificētu datu nesēju un piekļūtu 5. punktā minētajiem biometriskajiem datiem un pārbaudītu tos.

7. Bērnus, kas ir jaunāki par 12 gadiem, var atbrīvot no prasības noņemt pirkstu nospiedumus.

Bērnus, kas ir jaunāki par sešiem gadiem, atbrīvo no prasības noņemt pirkstu nospiedumus.

Personas, kurām pirkstu nospiedumu noņemšana ir fiziski neiespējama, atbrīvo no prasības noņemt pirkstu nospiedumus.

[..]

10. Ja dalībvalstis personas apliecībās glabā datus tādiem elektroniskajiem pakalpojumiem kā e-pārvaldes un e-darījumdarbības pakalpojumi, šādus valsts datus fiziski vai loģiski nošķir no 5. punktā minētajiem biometriskajiem datiem."

7 Saskaņā ar šīs pašas regulas 5. pantu "Pakāpeniska izņemšana no aprites":

"1. Personas apliecības, kas neatbilst 3. pantā noteiktajām prasībām, kļūst nederīgas to derīguma termiņa beigās vai 2031. gada 3. augustā atkarībā no tā, kas ir agrāk.

2. Atkāpjoties no 1. punkta noteikumiem:

a) personas apliecības, [..] kurās nav *MRZ*, kā definēts 3. punktā, kļūst nederīgas to derīguma termiņa beigās vai 2026. gada 3. augustā atkarībā no tā, kas ir agrāk;

[..]

3. Piemērojot 2. punktu, *MRZ* ir:

a) mašīnlasāma josla, kas atbilst *ICAO* dokumenta 9303 3. daļai; vai

b) jebkāda cita mašīnlasāma josla, attiecībā uz kuru izsniedzošā dalībvalsts paziņo noteikumus joslas nolasīšanai un tajā ietvertās informācijas parādīšanai, ja vien dalībvalsts paziņo Komisijai līdz 2021. gada 2. augustam, ka tā nespēj nolasīt un parādīt šo informāciju.

[..]"

8 Regulas 2019/1157 6. panta "Obligāti norādāmā informācija" pirmajā daļā ir noteikts:

"Uzturēšanās dokumentos, ko dalībvalstis izsniedz Savienības pilsoņiem, norāda vismaz šādu informāciju:

[..]

f) informācija, kas iekļaujama reģistrācijas apliecībās un dokumentos, kuri apliecina pastāvīgu uzturēšanos un kuri izsniegti attiecīgi saskaņā ar [Direktīvas 2004/38] 8. pantu un 19. pantu;

[..]."

9 Šīs regulas 10. pantā "Biometrisko identifikatoru vākšana" ir paredzēts:

"1. Biometriskos identifikatorus vāc tikai kvalificēti un pienācīgi pilnvaroti darbinieki, kurus izraudzījušās par personas apliecību vai uzturēšanās atļauju izsniegšanu atbildīgās iestādes, nolūkā iestrādāt minētos identifikatorus īpaši drošajā datu nesējā, kas paredzēts 3. panta 5. punktā attiecībā uz personas apliecībām un 7. panta 1. punktā attiecībā uz uzturēšanās atļaujām. Atkāpjoties no pirmā teikuma, pirkstu nospiedumus vāc tikai kvalificēti un pienācīgi pilnvaroti šādu iestāžu darbinieki, izņemot gadījumus, kad pieteikumi iesniegti dalībvalsts diplomātiskajām un konsulārajām iestādēm.

Lai nodrošinātu biometrisko identifikatoru atbilstību pieteikuma iesniedzēja identitātei, pieteikuma iesniedzējs ar ikvienu pieteikumu izsniegšanas procesa gaitā vismaz vienu reizi ierodas personiski.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka tiek ieviestas atbilstīgas un efektīvas biometrisko identifikatoru vākšanas procedūras, kuras atbilst Hartā, Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā un Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijā par bērna tiesībām noteiktajām tiesībām un principiem.

Situācijās, kad rodas grūtības saistībā ar biometrisko identifikatoru vākšanu, dalībvalstis nodrošina, ka ir ieviestas atbilstošas procedūras, lai respektētu attiecīgās personas cieņu.

3. Biometriskos identifikatorus, kas tiek glabāti personas apliecību vai uzturēšanās dokumentu personalizēšanas vajadzībām, glabā īpaši drošā veidā un tikai līdz attiecīgā dokumenta saņemšanas dienai, un nekādā gadījumā ilgāk par 90 dienām no attiecīgā dokumenta izdošanas dienas, izņemot gadījumus, kad tas nepieciešams apstrādes mērķiem saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem. Apritot minētajam periodam, biometriskos identifikatorus nekavējoties izdzēš vai iznīcina."

10 Minētās regulas 11. panta "Personas datu aizsardzība un atbildība" 4. un 6. punktā ir noteikts:

"4. Sadarbība ar ārpakalpojumu sniedzējiem neizslēdz dalībvalstu atbildību, kas var rasties saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem par pienākumu neizpildi attiecībā uz personas datiem.

[..]

6. Personas apliecību un uzturēšanās dokumentu datu nesējā glabātos biometriskos datus izmanto tikai kompetento valsts iestāžu un Savienības aģentūru pienācīgi pilnvaroti darbinieki saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem, lai pārbaudītu:

a) personas apliecības vai uzturēšanās dokumenta autentiskumu;

b) turētāja identitāti, izmantojot tieši pieejamus salīdzināmus elementus, situācijās, kad uzrādīt personas apliecību vai uzturēšanās dokumentu ir tiesību aktos noteikta prasība."

11 Šīs pašas regulas 14. panta "Papildu tehniskās specifikācijas" 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"Lai attiecīgā gadījumā nodrošinātu 2. panta a) un c) punktā minēto personas apliecību un uzturēšanās dokumentu atbilstību turpmākiem minimālajiem drošības standartiem, Komisija ar īstenošanas aktiem nosaka papildu tehniskās specifikācijas šādās jomās:

a) papildu aizsardzības elementi un prasības, tostarp paaugstināti standarti viltošanas, atdarināšanas un falsificēšanas novēršanai;

b) regulas 3. panta 5. punktā minētā biometrisko elementu datu nesēja tehniskās specifikācijas un biometrisko elementu drošība, tostarp neatļautas piekļuves novēršana un validēšanas atvieglošana;

c) kvalitātes prasības un kopīgi tehniskie standarti, kas jāievēro attiecībā uz sejas attēlu un pirkstu nospiedumiem.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 15. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

2. Saskaņā ar 15. panta 2. punktā minēto procedūru var nolemt, ka šajā pantā minētās specifikācijas ir slepenas un netiek publicētas. [..]"

2. VDAR

12 VDAR 51. apsvērumā ir noteikts:

"Personas datiem, kas pēc savas būtības ir īpaši sensitīvi saistībā ar pamattiesībām un brīvībām, pienākas īpaša aizsardzība, jo to apstrādes konteksts varētu radīt nopietnu risku pamattiesībām un brīvībām. [..] Fotogrāfiju apstrāde nebūtu sistemātiski jāuzskata par īpašu kategoriju personas datu apstrādi, jo uz tām biometrisko datu definīcija attiecas tikai tad, kad tās apstrādās ar konkrētiem tehniskiem līdzekļiem, kas ļauj veikt fiziskas personas unikālu identifikāciju vai autentifikāciju. Šādi personas dati nebūtu jāapstrādā, ja vien apstrāde nav atļauta konkrētos, šajā regulā precizētos gadījumos, ņemot vērā, ka dalībvalstu tiesību aktos var būt paredzēti konkrēti noteikumi par datu aizsardzību, lai pieņemtu šīs regulas noteikumu piemērošanu juridisku pienākumu izpildei vai sabiedrības interesēs veiktu uzdevumu izpildei, vai pārzinim likumīgi piešķirto oficiālo pilnvaru īstenošanai. Papildus konkrētajām prasībām attiecībā uz šādu apstrādi būtu jāpiemēro vispārējie principi un citi šīs regulas noteikumi, jo īpaši attiecībā uz likumīgas apstrādes nosacījumiem. Būtu skaidri jāparedz atkāpes no vispārējā aizlieguma apstrādāt šādu īpašu kategoriju personas datus, cita starpā tad, ja datu subjekts dot nepārprotamu piekrišanu, vai attiecībā uz īpašām vajadzībām [..]."

13 Šīs regulas 4. pants "Definīcijas" ir formulēts šādi:

"Šajā regulā:

[..]

2) "apstrāde" ir jebkura ar personas datiem vai personas datu kopumiem veikta darbība vai darbību kopums, ko veic ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, vākšana, reģistrācija, organizēšana, strukturēšana, glabāšana, pielāgošana vai pārveidošana, atgūšana, aplūkošana, izmantošana, izpaušana, nosūtot, izplatot vai citādi darot tos pieejamus, saskaņošana vai kombinēšana, ierobežošana, dzēšana vai iznīcināšana;

[..]

7) "pārzinis" ir fiziska vai juridiska persona, publiska iestāde, aģentūra vai cita struktūra, kas viena pati vai kopīgi ar citām nosaka personas datu apstrādes nolūkus un līdzekļus; ja šādas apstrādes nolūkus un līdzekļus nosaka ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, pārzini vai tā iecelšanas konkrētos kritērijus var paredzēt Savienības vai dalībvalsts tiesību aktos;

[..]."

14 Minētās regulas 9. panta "Īpašu kategoriju personas datu apstrāde" 1. punktā ir paredzēts:

"Ir aizliegta tādu personas datu apstrāde, kas atklāj rases vai etnisko piederību, politiskos uzskatus, reliģisko vai filozofisko pārliecību vai dalību arodbiedrībās, un ģenētisko datu, biometrisko datu, lai veiktu fiziskas personas unikālu identifikāciju, veselības datu vai datu par fiziskas personas dzimumdzīvi vai seksuālo orientāciju apstrāde."

15 Šīs pašas regulas 35. panta "Novērtējums par ietekmi uz datu aizsardzību" 1., 3. un 10. punktā ir noteikts:

"1. Ja apstrādes veids, jo īpaši, izmantojot jaunās tehnoloģijas un ņemot vērā apstrādes raksturu, apjomu, kontekstu un nolūkus, varētu radīt augstu risku fizisku personu tiesībām un brīvībām, pārzinis pirms apstrādes veic novērtējumu par to, kā plānotās apstrādes darbības ietekmēs personas datu aizsardzību. Vienā novērtējumā var pievērsties tādu līdzīgu apstrādes darbību kopumam, kurām piemīt līdzīgi augsti riski.

[..]

3. Šā panta 1. punktā minētais novērtējums par ietekmi uz datu aizsardzību jo īpaši ir vajadzīgs šādos gadījumos:

a) ar fiziskām personām saistītu personisku aspektu sistemātiska un plaša novērtēšana, kuras pamatā ir automatizēta apstrāde, tostarp profilēšana, un ar kuru pamato lēmumus, kas fiziskai personai rada tiesiskās sekas vai līdzīgi būtiski ietekmē fizisko personu;

b) 9. panta 1. punktā minēto īpašo kategoriju datu vai 10. pantā minēto personas datu par sodāmību un pārkāpumiem apstrāde plašā mērogā; vai

c) publiski pieejamas zonas sistemātiska uzraudzība plašā mērogā.

[..]

10. Ja saskaņā ar 6. panta 1. punkta c) vai e) apakšpunktu veiktās apstrādes juridiskais pamats ir noteikts Savienības tiesību aktos vai tās dalībvalsts tiesību aktos, kuri ir piemērojami pārzinim, un minētie tiesību akti reglamentē konkrēto apstrādes darbību vai minēto darbību kopumu, un novērtējums par ietekmi uz datu aizsardzību jau ir veikts kā daļa no vispārējā ietekmes novērtējuma saistībā ar minētā juridiskā pamata pieņemšanu, šā panta 1.–7. punktu nepiemēro, izņemot, ja dalībvalstis uzskata, ka pirms apstrādes darbībām ir jāveic šāds novērtējums."

3. Regula (ES) 2016/399

16 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV 2016, L 77, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 15. marta Regulu (ES) 2017/458 (OV 2017, L 74, 1. lpp.), 8. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Robežsargi pie ārējām robežām pārbauda pārvietošanos pār robežu. Pārbaudes veic saskaņā ar šo nodaļu.

[..]

2. Ieceļošanas un izceļošanas brīdī personām, kuras izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, veic šādas pārbaudes:

a) personas identitātes un valstspiederības pārbaude un robežšķērsošanai paredzētā ceļošanas dokumenta autentiskuma un derīguma pārbaude, tostarp pārbaudot informāciju attiecīgās datubāzēs [..]

b) pārliecināšanās par to, ka persona, kura izmanto tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, netiek uzskatīta par tādu, kas rada draudus kādas dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, iekšējai drošībai, sabiedrības veselībai vai starptautiskajām attiecībām [..].

Ja pastāv šaubas par ceļošanas dokumenta autentiskumu vai par tā turētāja identitāti, jāpārbauda vismaz viens pasēs un ceļošanas dokumentos, kas izdoti saskaņā ar [Padomes] Regulu (EK) Nr. 2252/2004 [(2004. gada 13. decembris) par drošības elementu un biometrijas standartiem dalībvalstu izdotās pasēs un ceļošanas dokumentos (OV 2004, L 385, 1. lpp.)], iekļauts biometriskais identifikators. Ja iespējams, šādu pārbaudi veic arī saistībā ar ceļošanas dokumentiem, uz kuriem minētā regula neattiecas.

[..]"

4. Direktīva 2004/38

17 Direktīvas 2004/38 4. panta "Izceļošanas tiesības" 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Neskarot noteikumus par ceļošanas dokumentiem, ko piemēro valstu robežkontrolei, visiem Savienības pilsoņiem ar derīgu personas apliecību vai pasi un viņu ģimenes locekļiem, kas nav nevienas dalībvalsts pilsoņi un kam ir derīga pase, ir tiesības izceļot no dalībvalsts teritorijas, lai ceļotu uz citu dalībvalsti.

[..]

3. Dalībvalstis saskaņā ar saviem tiesību aktiem izsniedz saviem valstspiederīgajiem personas apliecību vai pasi, kurā norādīta to valstiskā piederība, un atjauno šos dokumentus."

18 Šīs direktīvas 5. panta "Ieceļošanas tiesības" 1. punktā ir paredzēts:

"Neskarot noteikumus par ceļošanas dokumentiem, ko piemēro valstu robežkontrolei, dalībvalstis atļauj ieceļot savā teritorijā Savienības pilsoņiem, kam ir derīga personas apliecība vai pase, un viņu ģimenes locekļiem, kas nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, atļauj ieceļot savā teritorijā, ja tiem ir derīga pase.

No Savienības pilsoņiem nedrīkst pieprasīt ieceļošanas vīzu vai līdzvērtīgu formalitāšu ievērošanu."

19 Minētās direktīvas 6. pantā "Tiesības uzturēties uz laiku līdz trim mēnešiem" ir noteikts:

"1. Savienības pilsoņiem ir tiesības uzturēties citas dalībvalsts teritorijā uz laiku līdz trim mēnešiem, neizvirzot viņiem nosacījumus vai formalitāšu ievērošanu, izņemot prasību, ka viņiem jābūt derīgai personas apliecībai vai pasei.

2. Šā panta 1. punkta noteikumi attiecas arī uz ģimenes locekļiem, kam ir derīga pase un kas nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, bet pavada Savienības pilsoni vai ieceļo kopā ar viņu."

20 Direktīvas 2004/38 8. pantā "Administratīvās formalitātes Savienības pilsoņiem" 1.–3. punktā ir paredzēts:

"1. Neskarot 5. panta 5. punktu, uzņēmēja dalībvalsts var pieprasīt Savienības pilsonim reģistrēties attiecīgajās iestādēs, ja uzturēšanās laiks ir ilgāks par trim mēnešiem.

[..]

3. Lai izsniegtu reģistrācijas apliecību, dalībvalstis drīkst pieprasīt tikai, lai:

– Savienības pilsoņi, uz kuriem attiecas 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts, uzrāda derīgu personas apliecību vai pasi, dokumentu, kurā darba devējs apstiprina, ka nodarbina konkrēto personu, vai nodarbinātības apstiprinājumu, vai pierādījumu, ka viņi ir pašnodarbinātas personas,

– Savienības pilsoņi, uz kuriem attiecas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts, uzrāda derīgu personas apliecību vai pasi un sniedz pierādījumus, ka viņi atbilst minētajā apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem,

– Savienības pilsoņi, uz kuriem attiecas 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts, uzrāda derīgu personas apliecību vai pasi, sniedz pierādījumus par savu reģistrāciju akreditētā iestādē un par visaptverošu veselības apdrošināšanas segumu, kā arī iesniedz deklarāciju vai sniedz pierādījumus, izmantojot 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētos līdzvērtīgos paņēmienus. Dalībvalstis nedrīkst pieprasīt, lai šajā deklarācijā būtu minēta konkrēta līdzekļu summa."

5. Iestāžu nolīgums

21 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīguma starp Eiropas Parlamentu, Eiropas Savienības Padomi un Eiropas Komisiju par labāku likumdošanas procesu (OV 2016, L 123, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "iestāžu nolīgums") 12.–14. punktā ir noteikts:

"12. [..]

Ietekmes novērtējumi ir instruments, kas trim iestādēm palīdz pieņemt pamatotus lēmumus, bet tie neaizstāj politiskus lēmumus demokrātiskā lēmumu pieņemšanas procesā. [..]

Ietekmes novērtējumi būtu jāattiecina uz problēmas pastāvēšanu, apjomu un sekām un uz jautājumu, vai ir nepieciešama Savienības rīcība. Tajos būtu jāiztirzā alternatīvi risinājumi un, ja iespējams, potenciālās īstermiņa un ilgtermiņa izmaksas un ieguvumi, integrēti un līdzsvaroti izvērtējot ietekmi uz ekonomiku, vidi un sociālo jomu un izmantojot gan kvalitatīvu, gan kvantitatīvu analīzi. Pilnībā būtu jāievēro subsidiaritātes princips un proporcionalitātes princips,

kā arī pamattiesības. [..] Ietekmes novērtējumu pamatā vajadzētu būt pareizai, objektīvai un pilnīgai informācijai, un tiem vajadzētu būt samērīgiem attiecībā uz to darbības jomu un galveno virzienu.

13. Komisija veiks ietekmes novērtējumus savām leģislatīvajām [..] iniciatīvām, [..] kas, sagaidāms, būtiski ietekmēs ekonomiku, vidi un sociālo jomu. Iniciatīvām, kas iekļautas Komisijas darba programmā vai kopīgajā deklarācijā, parasti pievienos ietekmes novērtējumu.

[..] Ietekmes novērtējumu galīgos rezultātus darīs pieejamus Eiropas Parlamentam, [Eiropas Savienības] Padomei un valstu parlamentiem, un tos publiskos vienlaicīgi ar Komisijas iniciatīvas pieņemšanu kopā ar Regulējuma kontroles padomes atzinumu vai atzinumiem.

14. [..] Parlaments un Padome, izskatot Komisijas leģislatīvo aktu priekšlikumus, pilnībā ņems vērā Komisijas ietekmes novērtējumus. Šajā nolūkā ietekmes novērtējumus izklāsta tā, lai atvieglotu Eiropas Parlamentam un Padomei Komisijas izdarīto izvēļu izskatīšanu."

B. Vācijas tiesības

22 2009. gada 18. jūnija *Gesetz über Personalausweise und den elektronischen Identitätsnachweis* (Likums par personas apliecībām un elektroniskajiem identitātes apliecinājumiem; *BGBl.* I, 1346. lpp.), redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiskajiem apstākļiem (turpmāk tekstā – "*PAuswG*"). 5. panta "Personas apliecības paraugs; uzglabātie dati" 9. punktā ir noteikts:

"Abi [personas apliecības pieprasītāja] pirkstu nospiedumi, kas saskaņā ar [Regulu 2019/1157] jāglabā elektroniskajā datu nesējā, tiek glabāti personas apliecības elektroniskajā glabāšanas un apstrādes datu nesējā kā kreisā un labā rādītājpirksta plakanais nospiedums. Ja rādītājpirksta nav, ja pirksta nospieduma kvalitāte ir nepietiekama vai ja pirksta gals ir savainots, tā vietā saglabā īkšķa, vidējā pirksta vai zeltneša plakano nospiedumu. Pirkstu nospiedumus neglabā, ja pirkstu nospiedumu noņemšana nav iespējama tādu medicīnisku iemeslu dēļ, kas nav pārejoši."

23 Saskaņā ar *PAuswG* 6. panta 1. un 2. punktu:

"(1) Personas apliecības izsniedz uz desmit gadiem.

(2) Pirms personas apliecības derīguma termiņa beigām var pieprasīt jaunu personas apliecību, ja var pamatot likumīgu interesi jaunas apliecības izsniegšanai."

24 *PAuswG* 9. panta "Apliecības izsniegšana" 1. punkta pirmajā teikumā ir paredzēts:

"Personas apliecības, kā arī pagaidu personas apliecības pēc pieprasījuma izsniedz Vācijas valstspiederīgajiem Pamatlikuma 116. panta 1. punkta izpratnē."

25 *PAuswG* 28. panta "Spēkā neesamība" 3. punktā ir paredzēts:

"Elektroniskā datu nesēja darbības traucējumi neietekmē personas apliecības derīgumu."

II. Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

26 2021. gada 30. novembrī prasītājs pamatlietā Vīsbādenes pilsētai lūdza izsniegt jaunu personas apliecību, pamatojoties uz to, ka viņa agrākās apliecības mikroshēma bija bojāta. Tomēr viņš lūdza, lai jaunajā personas apliecībā netiktu iekļauti viņa pirkstu nospiedumi.

27 Vīsbādenes pilsēta noraidīja šo lūgumu, balstoties uz diviem pamatiem. Pirmkārt, prasītājam pamatlietā neesot bijis tiesību saņemt jaunu personas apliecību, jo viņam jau bija derīgs personu apliecinošs dokuments. Proti, kā noteikts *PAuswG* 28. panta 3. punktā, personas apliecība joprojām ir derīga pat tad, ja tās mikroshēma ir bojāta. Otrkārt, katrā ziņā kopš 2021. gada 2. augusta divu pirkstu nospiedumu iestrādāšana personas apliecību datu nesējā esot obligāta saskaņā ar *PAuswG* 5. panta 9. punktu, kurā esot pārņemts Regulas 2019/1157 3. panta 5. punkts.

28 2021. gada 21. decembrī prasītājs pamatlietā cēla prasību iesniedzējtiesā *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa, Vācija) un lūdza uzdot Vīsbādenes pilsētai izsniegt viņam personas apliecību, nenoņemot pirkstu nospiedumus.

29 Iesniedzējtiesa pauž šaubas par abu pamatlietā aplūkotajā lēmumā izvirzīto pamatu tiesiskumu. It īpaši attiecībā uz otro pamatu tā tiecas uzskatīt, ka Regulas 2019/1157 vai vismaz tās 3. panta 5. punkta spēkā esamība esot apstrīdama.

30 Pirmām kārtām, iesniedzējtiesa vaicā, vai šī regula neesot bijusi jāpieņem, pamatojoties uz LESD 77. panta 3. punktu un tādējādi pēc šajā tiesību normā paredzētās īpašās likumdošanas procedūras, nevis pamatojoties uz LESD 21. panta 2. punktu un piemērojot parasto likumdošanas procedūru. Proti, pirmkārt, LESD 77. panta 3. punktā esot īpaša atsauce uz Savienības kompetenci tostarp pieņemt tiesību normas par personas apliecībām un tāpēc tā esot specifiskāka tiesību norma nekā LESD 21. panta 2. punkts. Otrkārt, 2013. gada 17. oktobra spriedumā *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670) Tiesa esot nospriedusi, ka Regula Nr. 2252/2004, ciktāl ar to ir noteikti standarti attiecībā uz pasēs iestrādājamajiem biometriskajiem elementiem, ir tiesiski pamatota ar EKL 62. panta 2. punkta a) apakšpunktu, kas tagad atbilst LESD 77. panta 3. punktam.

31 Otrām kārtām, iesniedzējtiesa atsaucas uz iespējamu procesuālo noteikumu pārkāpumu Regulas 2019/1157 pieņemšanā. Proti, kā Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs (turpmāk tekstā –"EDAU") uzsvēris 2018. gada 10. augusta atzinumā 7/2018 par priekšlikumu regulai par Savienības pilsoņu personas apliecību un citu dokumentu drošības uzlabošanu (turpmāk tekstā – "atzinums 7/2018"), pirkstu nospiedumu noņemšana un uzglabāšana ir personas datu apstrāde, par kuru ir jāveic ietekmes novērtējums saskaņā ar VDAR 35. panta 10. punktu. Taču šajā gadījumā šāds novērtējums neesot veikts. It īpaši minētajam regulas priekšlikumam pievienoto dokumentu "*Impact assessment* [ietekmes novērtējums]" nevarot uzskatīt par ietekmes novērtējumu šīs tiesību normas izpratnē.

32 Trešām kārtām, iesniedzējtiesa konkrētāk apšauba Regulas 2019/1157 3. panta 5. punkta saderību ar Hartas 7. un 8. pantu attiecīgi par privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību. Proti, dalībvalstīm noteiktais pienākums izsniegt personas apliecības, kuru datu nesējā ir divu pirkstu nospiedumi, esot šajās abās Hartas tiesību normās atzīto tiesību īstenošanas ierobežojums, un šis ierobežojums var tikt attaisnots tikai tad, ja tas atbilst Hartas 52. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

33 Pirmkārt, minētais ierobežojums varot neatbilst vispārējo interešu mērķim. Protams, 2013. gada 17. oktobra spriedumā *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670) Tiesa ir atzinusi, ka cīņa pret trešo valstu valstspiederīgo nelikumīgu ieceļošanu Savienības teritorijā ir Savienības tiesībās atzīts mērķis. Tomēr personas apliecība vispirmām kārtām neesot ceļošanas dokuments, kāda, piemēram, ir pase, un tās mērķis esot vienīgi ļaut pārbaudīt Savienības pilsoņa identitāti tā attiecībās gan ar administratīvajām iestādēm, gan ar privātām trešām personām.

34 Otrkārt, pieņemot, ka minētajai regulai ir Savienības tiesībās atzīts vispārējo interešu mērķis, pastāvot šaubas par šī paša ierobežojuma samērīgumu. Risinājums, ko Tiesa izmantojusi 2013. gada 17. oktobra spriedumā *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670), Regulā 2019/1157 neesot transponējams, jo tas attiecoties uz pasēm, kuru turēšana atšķirībā no personas apliecībām Vācijā ir fakultatīva un kuru izmantošanai ir cits mērķis.

35 Savukārt no atzinuma 7/2018 izriet, ka pirkstu nospiedumu iestrādāšanai un uzglabāšanai esot būtiska ietekme, kas var skart līdz 370 miljoniem Savienības pilsoņu un potenciāli 85 % Savienības iedzīvotāju var pakļaut obligātu pirkstu nospiedumu noņemšanai. Šī būtiskā ietekme kopā ar apstrādāto datu ļoti sensitīvo raksturu (sejas attēls apvienojumā ar diviem pirkstu nospiedumiem) nozīmē, ka Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību izmantošanas ierobežojums, kas izriet no obligātas pirkstu nospiedumu noņemšanas personas apliecību izgatavošanas mērķiem, ir lielāks nekā attiecībā uz pasēm – tas savukārt prasa stingrāku pamatojumu, kā arī rūpīgāku attiecīgā pasākuma pārbaudi saskaņā ar stingras nepieciešamības kritēriju.

36 Katrā ziņā nepieciešamība veikt stingru samērīguma pārbaudi izriet arī no VDAR 9. panta 1. punkta, saskaņā ar kuru šādu biometrisko datu apstrāde principā ir aizliegta un tā var tikt atļauta tikai izņēmuma un stingri noteiktos gadījumos.

37 Šajā kontekstā, ja iesniedzējtiesa uzskata, ka biometrisko datu izmantošana mazina risku, ka dokuments varētu tikt viltots, tai ir šaubas, vai šis apstāklis vien var pamatot tiesību uz personas datu aizsardzību ierobežojuma apjomu, ņemot vērā it īpaši tālāk norādītos iemeslus.

38 Vispirms EDAU atzinumā 7/2018 esot uzsvēris, ka citas personu apliecinošu dokumentu drošas drukāšanas metodes, tādas kā hologrammas vai ūdenszīmes, ir acīmredzami mazāk ierobežojošas, vienlaikus ļaujot arī novērst šo dokumentu viltošanu un pārbaudīt to autentiskumu. Turklāt tas, ka Vācijas tiesībās ir pieļauts, ka personas apliecība, kuras mikroshēma ir bojāta, joprojām ir derīga, pierādot, ka fiziskie elementi, it īpaši mikrodrukas vai ultravioletās virsdrukas, ir pietiekamas, lai nodrošinātu minēto apliecību drošību.

39 Turpinot – Regulas 2019/1157 3. panta 7. punktā dalībvalstīm esot atļauts atbrīvot bērnus līdz divpadsmit gadu vecumam no pienākuma nodot pirkstu nospiedumus, un tām katrā ziņā esot uzdots atbrīvot no šī pienākuma bērnus, kas jaunāki par sešiem gadiem – tas pierāda, ka divu pirkstu nospiedumu noņemšana nav absolūti nepieciešama.

40 Turklāt Regulas 2019/1157 3. panta 5. punktā neesot ievērots datu minimizēšanas princips, kas noteikts VDAR 5. pantā, no kura izriet, ka personas datu iegūšanai un izmantošanai jābūt adekvātai, atbilstošai un ierobežotai ar to, kas nepieciešams to apstrādes nolūkos. Proti, lai gan tā ļauj veicināt dažādu veidu sistēmu sadarbspēju, divu pilnīgu pirkstu nospiedumu, nevis tikai punktu, kas raksturo šos nospiedumus (papilārlīnijas), iegūšana palielinātu arī uzglabāto personas datu daudzumu un tādējādi identitātes ļaunprātīgas izmantošanas risku datu noplūdes gadījumā. Šis risks citstarp neesot nenozīmīgs, jo personu apliecībās izmantotās mikroshēmas varētu izlasīt ar nesankcionētiem skeneriem.

41 Visbeidzot un pēc būtības Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību izmantošanas ierobežojums varētu nebūt leģitīms, jo EDAU atzinumā 7/2018 esot norādījis, ka tad, kad tika pieņemta Regula 2019/1157, viltoto personas apliecību skaits bija salīdzinoši neliels salīdzinājumā ar izsniegto apliecību skaitu (38 870 viltotas apliecības, kas konstatētas laikā no 2013. līdz 2017. gadam) un ka šis skaits pēdējos gados ir samazinājās.

42 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vīsbādenes Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai pienākums noņemt pirkstu nospiedumus un tos saglabāt personas apliecībā atbilstoši [Regulas 2019/1157] 3. panta 5. punktam ir pretrunā augstāka ranga Savienības tiesību normām, it īpaši:

a) LESD 77. panta 3. punktam;

b) Hartas 7. un 8. pantam;

c) VDAR 35. panta 10. punktam,

un līdz ar to kāda no šiem iemesliem dēļ nav spēkā?"

III. Par prejudiciālo jautājumu

43 Ar prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai šī Regula 2019/1157 ir pilnībā vai daļēji spēkā neesoša tādēļ, ka, pirmkārt, tā esot pieņemta, balstoties uz nepareizu juridisko pamatu, otrkārt, ar to esot pārkāpts VDAR 35. panta 10. punkts un, treškārt, ar to esot pārkāpts Hartas 7. un 8. pants.

A. Par pirmo spēkā neesamības pamatu attiecībā uz nepareiza juridiskā pamata izmantošanu

44 Pirmais iesniedzējtiesas izvirzītais spēkā neesamības pamats attiecas uz to, vai, ņemot vērā tostarp LESD 77. panta 3. punktā ietverto tiešo atsauci uz personas apliecībām, kā arī risinājumu, kas rasts 2013. gada 17. oktobra spriedumā *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670), Regula 2019/1157 bija jāpieņem, pamatojoties uz šī 77. panta 3. punktu un piemērojot tajā paredzēto īpašo likumdošanas procedūru, nevis, kā tas tika izdarīts, pamatojoties uz LESD 21. panta 2. punktu.

1. Ievada apsvērumi

45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēlei jābalstās uz objektīviem elementiem, ko iespējams pārbaudīt tiesā, tostarp uz šī akta mērķi un saturu (spriedumi, 2022. gada 16. februāris, Ungārija/Parlaments un Padome, C-156/21, EU:C:2022:97, 107. punkts, kā arī 2022. gada 16. februāris, Polija/Parlaments un Padome, C-157/21, EU:C:2022:98, 121. punkts).

46 Turklāt jānorāda: ja Līgumos ir specifiskāka tiesību norma, kas var veidot attiecīgā tiesību akta juridisko pamatu, šis tiesību akts ir jābalsta uz šo tiesību normu (spriedumi, 2012. gada 6. septembris, Parlaments/Padome, C-490/10, EU:C:2012:525, 44. punkts, kā arī 2020. gada 8. decembris, Polija/Parlaments un Padome, C-626/18, EU:C:2020:1000, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Ja Savienības tiesību akta analīzē atklājas, ka tajā ir izvirzīti vairāki mērķi vai ka tam ir vairākas komponentes, un ja viens no šiem mērķiem vai viena no šīm komponentēm ir atzīstama par galveno vai dominējošo, bet citiem ir tikai papildinošs raksturs vai ļoti ierobežots tvērums, tad šī tiesību akta juridiskais pamats jānosaka atbilstoši šim galvenajam mērķim vai šai galvenajai komponentei (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. novembris, Komisija/Padome (AJT Antarktika), C-626/15 un C-659/16, EU:C:2018:925, 77. punkts, kā arī atzinumu 1/19 (Stambulas konvencija), 2021. gada 6. oktobris, EU:C:2021:832, 286. punkts).

2. Par LESD 21. panta 2. punkta un 77. panta 3. punkta attiecīgajām piemērošanas jomām

48 LESD 21. panta 2. punktā ir noteikts – ja izrādās, ka Savienības rīcība ir vajadzīga, lai ikvienam Savienības pilsonim garantētu tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstīs, un ja vien Līgumos nav piešķirtas šādas pilnvaras, Parlaments un Padome saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru var pieņemt tiesību normas, lai veicinātu šo tiesību īstenošanu.

49 No tā izriet, ka ar šo tiesību normu Savienībai ir piešķirta vispārēja kompetence pieņemt tiesību normas, kas vajadzīgas, lai atvieglotu LESD 20. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto Savienības pilsoņu tiesību brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā īstenošanu, ievērojot šajā ziņā Līgumos paredzētās pilnvaras.

50 Atšķirībā no LESD 21. panta 2. punkta šī paša līguma 77. panta 3. punktā ir skaidri paredzētas šādas pilnvaras pieņemt pasākumus attiecībā uz pasēm, personas apliecībām, uzturēšanās atļaujām vai citiem līdzīgiem dokumentiem, kas izsniegti Savienības pilsoņiem, lai atvieglotu LESD 20. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā īstenošanu.

51 Ir taisnība, ka LESD 77. panta 3. punkts ir ietverts šī līguma V sadaļā, kas veltīta brīvības, drošības un tiesiskuma telpai, un precīzāk – šīs sadaļas 2. nodaļā "Robežkontroles, patvēruma un imigrācijas politika". Tomēr saskaņā ar LESD 77. panta 1. punktu Savienība veido politiku, kuras mērķis ir nodrošināt gan to, ka personām, šķērsojot iekšējās robežas, neveic nekādu kontroli neatkarīgi no to pilsonības, gan to, ka veic personu kontroli un ārējo robežu šķērsošanas efektīvu uzraudzību, gan arī to, ka pakāpeniski ievieš integrētu šo robežu pārvaldības sistēmu. Tiesību normas par pasēm, personas apliecībām, uzturēšanās atļaujām vai citiem līdzīgiem dokumentiem, kas minēti saistībā ar šī 77. panta 3. punktā paredzēto kompetenci, ir šādas Savienības politikas neatņemama sastāvdaļa. Proti, attiecībā uz Savienības pilsoņiem šie dokumenti tiem ļauj tostarp apliecināt, ka viņiem ir tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā, un tātad izmantot šīs tiesības. Tāpēc minētais 77. panta 3. punkts var pamatot pasākumu veikšanu attiecībā uz minētajiem dokumentiem, ja šāda rīcība šķiet nepieciešama, lai atvieglotu minēto LESD 20. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto tiesību izmantošanu.

52 Šo LESD 77. panta 3. punkta materiālās piemērojamības interpretāciju nevar atspēkot nedz vēsturiskā attīstība Līgumos attiecībā uz Savienības kompetenci veikt pasākumus saistībā ar pasēm, personu apliecībām, uzturēšanās atļaujām un citiem līdzīgiem dokumentiem – uz to

atsaucas Parlaments, Padome un Komisija –, nedz Vācijas valdības norādītais apstāklis, saskaņā ar kuru šī tiesību norma paredz, ka tā ir piemērojama, "ja vien Līgumos nav paredzētas nepieciešamās pilnvaras".

53 Protams, ar Lisabonas līgumu ir atcelta iepriekš EKL 18. panta 3. punktā ietvertā tiesību norma, kas skaidri izslēdza Savienības likumdevēja iespēju izmantot EKL 18. panta 2. punktu (tagad – LESD 21. panta 2. punkts) kā juridisko pamatu, lai pieņemtu gan "noteikumus par pasēm, personas apliecībām, uzturēšanās atļaujām vai citiem līdzīgiem dokumentiem", gan "noteikumus par sociālo nodrošinājumu vai sociālo aizsardzību". Tomēr ar šo Līgumu Savienībai vienlaikus ir skaidri piešķirtas rīcības pilnvaras šajās divās jomās – proti, pirmkārt, LESD 21. panta 3. punktā par sociālo nodrošinājumu un sociālo aizsardzību un, otrkārt, LESD 77. panta 3. punktā attiecībā uz noteikumiem par pasēm, personas apliecībām, uzturēšanās atļaujām vai citiem līdzīgiem dokumentiem – un pasākumu pieņemšana minētajās jomās tika pakļauta īpašai likumdošanas procedūrai un it īpaši vienprātībai Padomē.

54 Šādos apstākļos no iepriekš EKL 18. panta 3. punktā paredzētās tiesību normas atcelšanas nevar secināt, ka turpmāk būtu iespējams pieņemt "noteikumus par pasēm, personas apliecībām, uzturēšanās atļaujām vai citiem līdzīgiem dokumentiem", pamatojoties uz LESD 21. panta 2. punktu. Gluži pretēji – no vēsturiskās attīstības izriet, ka Līgumu autori ar LESD 77. panta 3. punktu ir vēlējušies Savienībai piešķirt specifiskāku kompetenci tādu noteikumu pieņemšanai, kuru mērķis ir atvieglot LESD 20. panta 2. punkta a) apakšpunktā garantēto tiesību brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā īstenošanu, nekā 21. panta 2. punktā paredzētā vispārīgākā kompetence.

55 Turklāt LESD 77. panta 3. punktā ietvertā norāde, saskaņā ar kuru šī tiesību norma ir piemērojama, "ja vien Līgumos nav paredzētas nepieciešamās pilnvaras", ir jāsaprot – ņemot vērā LESD vispārējo sistēmu – tādējādi, ka šādi minētās rīcības pilnvaras ir piešķirtas nevis ar vispārīgāku tiesību normu, piemēram, LESD 21. panta 2. punktu, bet gan ar vēl specifiskāku tiesību normu.

56 Tādējādi Regulas 2019/1157 pieņemšana varēja tikt pamatota ar LESD 21. panta 2. punktu tikai ar nosacījumu, ka šīs regulas galvenais vai dominējošais mērķis vai komponente neattiecas uz LESD 77. panta 3. punkta īpašo piemērošanas jomu, proti, uz pasu, personas apliecību, uzturēšanās dokumentu vai citu līdzīgu dokumentu izsniegšanu, lai atvieglotu LESD 20. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto tiesību īstenošanu.

3. Par Regulas 2019/1157 galveno vai dominējošo mērķi vai komponenti

57 Pirmkārt, Regulas 2019/1157 1. pantā ir noteikts, ka tās mērķis ir pastiprināt drošības standartus, kas piemērojami personas apliecībām, kuras dalībvalstis izsniedz saviem valstspiederīgajiem, un uzturēšanās dokumentiem, ko dalībvalstis izsniedz Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem, kad tie izmanto tiesības brīvi pārvietoties.

58 Šajā pašā nozīmē šīs regulas 46. apsvērumā ir noteikts, ka tās mērķi ir "veicināt [stiprināt]" šo ceļošanas un personu apliecinošu dokumentu "drošību" un "atvieglot Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesību brīvi pārvietoties izmantošanu", un to apstiprina arī minētās regulas 1., 2., 5., 17., 28., 29. un 36. apsvērums.

59 Otrkārt, attiecībā uz Regulas 2019/1157 saturu jānorāda, ka tajā ir ietverti sešpadsmit panti. Šīs regulas 1. un 2. pantā attiecīgi ir definēts tās priekšmets un darbības joma. Minētās regulas 3. un 4. pantā, kā arī 6. un 7. pantā, kas ir tās galvenās komponentes, tostarp noteiktas prasības drošībai, saturam, formātam vai specifikācijām, kurām jāatbilst dalībvalstu izdotām personas apliecībām un uzturēšanās dokumentiem, savukārt šīs pašas regulas 5. un 8. pantā ir paredzēta pakāpeniska to personas apliecību un uzturēšanās atļauju anulēšana, kas neatbilst regulā noteiktajām prasībām. Visbeidzot Regulas 2019/1157 9.–16. pantā ir precizēts veids, kādā jāīsteno tajā paredzētie pienākumi, it īpaši attiecībā uz biometrisko identifikatoru iegūšanu un personas datu aizsardzību.

60 Protams, Regulas 2019/1157 2. pantā ir norādīts, ka tā attiecas ne tikai uz personas apliecībām, ko dalībvalstis izsniedz saviem valstspiederīgajiem, bet arī uz reģistrācijas apliecībām, kuras saskaņā ar Direktīvas 2004/38 8. pantu izsniegtas Savienības pilsoņiem, kas uzņēmējā dalībvalstī uzturas ilgāk nekā trīs mēnešus, un dokumentiem, kuri apliecina pastāvīgu uzturēšanos un kuri izsniegti atbilstoši šīs direktīvas 19. pantam, un ka šos apliecinājumus un dokumentus nevar pielīdzināt personas apliecībām, pasēm vai uzturēšanās atļaujām. Tomēr Regulā 2019/1157 nav ietverta neviena tiesību norma, kas reglamentētu šos apliecinājumus, un tās 6. panta pirmās daļas f) apakšpunktā ir vienīgi paredzēts, ka uzturēšanās dokumentos, kurus dalībvalstis izsniedz Savienības pilsoņiem, jānorāda informācija, kas iekļaujama reģistrācijas apliecībās un dokumentos, kuri apliecina pastāvīgu uzturēšanos un kuri izsniegti attiecīgi saskaņā ar Direktīvas 2004/38 8. un 19. pantu. Tādējādi šīs regulas mērķis un komponente, kas attiecas uz šīm apliecībām, jāuzskata par tādiem, kuriem ir ārkārtīgi ierobežots tvērums, un tādēļ minētās regulas juridiskais pamats nevar tikt noteikts, ņemot vērā šo mērķi vai šo komponenti.

61 Šādos apstākļos no Regulas 2019/1157 mērķa un galvenajām komponentēm izriet, ka tā ir viena no tiesību aktiem, kas ietilpst LESD 77. panta 3. punkta īpašajā piemērošanas jomā, kā identificēts šī sprieduma 48.–51. punktā.

62 Tālab, pieņemdams Regulu 2019/1157, pamatojoties uz LESD 21. panta 2. punktu, Savienības likumdevējs nav ievērojis LESD 77. panta 3. punktu un ir izmantojis neatbilstošu likumdošanas procedūru.

63 No tā izriet, ka pirmais iesniedzējtiesas izvirzītais spēkā neesamības pamats par to, ka Regula 2019/1157 nepareizi ir pieņemta, pamatojoties uz LESD 21. panta 2. punktu un piemērojot parasto likumdošanas procedūru, var izraisīt šīs regulas spēkā neesamību.

B. Par otro spēkā neesamības pamatu attiecībā uz VDAR 35. panta 10. punkta neievērošanu

64 Otrais iesniedzējtiesas izvirzītais spēkā neesamības pamats ir izklāstīts tā, ka tas attiecas uz to, ka Regula 2019/1157 esot pieņemta, neveicot ietekmes uz datu aizsardzību novērtējumu, tādējādi pārkāpjot VDAR 35. panta 10. punktu.

65 Šajā ziņā jānorāda, ka VDAR 35. panta 1. punktā ir paredzēts: ja apstrādes veids, it īpaši, izmantojot jaunās tehnoloģijas un ņemot vērā apstrādes raksturu, apjomu, kontekstu un nolūkus, varētu radīt augstu risku fizisku personu tiesībām un brīvībām, pārzinis pirms apstrādes veic novērtējumu par to, kā plānotās apstrādes darbības ietekmēs personas datu aizsardzību. Šīs regulas 35. panta 3. punktā ir precizēts, ka šāds novērtējums ir vajadzīgs, ja minētās regulas 9. panta 1. punktā minēto īpašo kategoriju dati, piemēram, biometriskie dati, fizisku personu unikālas identificēšanas vajadzībām tiek apstrādāti plašā mērogā.

66 Ņemot vērā, ka šajā gadījumā Regulā 2019/1157 pašā nav veikta neviena darbība, ko piemēro personas datiem vai datu kopām, bet ir vienīgi paredzēts, ka dalībvalstis veic noteiktas apstrādes personas apliecības pieprasīšanas gadījumā, jākonstatē, ka šīs regulas pieņemšana nebija atkarīga no tā, vai iepriekš ir veikts novērtējums par paredzēto apstrādes darbību ietekmi VDAR 35. panta 1. punkta izpratnē. Taču šīs regulas 35. panta 10. punktā ir paredzēta atkāpe no minētās regulas 35. panta 1. punkta.

67 Tātad – tā kā, kā izriet no iepriekš minētā, VDAR 35. panta 1. punkts nebija piemērojams, pieņemot Regulu 2019/1157, ar šo pieņemšanu nevar tikt pārkāpts arī Regulas 2016/679 35. panta 10. punkts.

68 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrais pamats par VDAR 35. panta 10. punkta neievērošanu nevar izraisīt Regulas 2019/1157 spēkā neesamību.

C. Par trešo spēkā neesamības pamatu attiecībā uz Regulas 2019/1157 3. panta 5. punkta nesaderību ar Hartas 7. un 8. pantu

69 Trešais iesniedzējtiesas izvirzītais Regulas 2019/1157 spēkā neesamības pamats, ir par to, vai šīs regulas 3. panta 5. punktā paredzētais pienākums dalībvalstu izsniegto personas apliecību informācijas nesējā iestrādāt divus pilnīgus pirkstu nospiedumus veido nepamatotu Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību ierobežojumu.

1. Par ierobežojuma pastāvēšanu

70 Hartas 7. pantā it īpaši ir paredzēts, ka ikvienai personai ir tiesības uz savas privātās dzīves neaizskaramību. Atbilstoši tās 8. panta 1. punktam ikvienai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību. No šīm normām, skatītām kopā, izriet, ka principā jebkura trešās personas izdarīta personas datu apstrāde var būt minēto tiesību aizskārums (spriedums, 2013. gada 17. oktobrī, *Schwarz*, C-291/12, EU:C:2013:670, 25. punkts).

71 Šajā gadījumā Regulas 2019/1157 3. panta 5. punktā ir noteikts, ka dalībvalstu izsniegtajās tās valstspiederīgo personas apliecībās iestrādā īpaši drošu datu nesēju, kas ietver [apliecības turētāja] biometriskos datus, proti, sejas attēlu un divus pirkstu nospiedumus sadarbspējīgos digitālos formātos.

72 Jākonstatē, ka šādi personas dati ļauj precīzi identificēt attiecīgās fiziskās personas un tie ir īpaši jutīgi, ņemot vērā būtisko risku pamattiesībām un brīvībām, kuru var izraisīt to izmantošana, kā it īpaši izriet no VDAR – kas, kā atgādināts Regulas 2019/1157 40. apsvērumā, ir regula, kura piemērojama attiecīgajiem datiem, – 51. apsvēruma.

73 Tāpēc Regulas 2019/1157 3. panta 5. punktā paredzētais pienākums personas apliecību datu nesējā iestrādāt divus pirkstu nospiedumus ir gan tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, gan tiesību uz personas datu aizsardzību, kas nostiprinātas attiecīgi Hartas 7. un 8. pantā, ierobežojums.

74 Turklāt šis pienākums nozīmē divu secīgu personas datu apstrādes darbību – kas ir minētās regulas 10. pantā reglamentētas darbības – iepriekšēju veikšanu, proti, minēto nospiedumu noņemšanu attiecīgajai personai un pēc tam to pagaidu uzglabāšanu personas apliecību personalizēšanas nolūkā. Šīs pašas darbības veido arī Hartas 7. un 8. pantā paredzēto tiesību ierobežojumus.

2. Par ierobežojuma pamatojumu

75 Kā izriet no pastāvīgās judikatūras, tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un tiesības uz personas datu aizsardzību, kas attiecīgi ir garantētas Hartas 7. un 8. pantā, nav absolūtas prerogatīvas, bet jāaplūko saistībā ar to funkciju sabiedrībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. septembris, *SpaceNet* un *Telekom Deutschland*, C-793/19 un C-794/19, EU:C:2022:702, 63. punkts).

76 Tātad šīm tiesībām var tikt noteikti ierobežojumi, ja vien saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punkta pirmo teikumu tie ir paredzēti tiesību aktos un ar tiem ievēro minēto tiesību būtisko saturu. Turklāt atbilstoši šī punkta otrajam teikumam, ievērojot samērīguma principu, šādus ierobežojumus drīkst noteikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības. Šajā ziņā Hartas 8. panta 2. punktā ir precizēts, ka personas dati tostarp jāapstrādā "noteiktiem mērķiem un ar attiecīgās personas piekrišanu vai ar citu likumīgu pamatojumu, kas paredzēts tiesību aktos".

a) Par tiesiskuma principa ievērošanu

77 Attiecībā uz Hartas 52. panta 1. punktā pirmajā teikumā noteikto prasību, saskaņā ar kuru jebkuru tajā atzīto tiesību izmantošanas ierobežojumam jābūt paredzētam tiesību aktos, jāatgādina, ka šī prasība nozīmē, ka pašā tiesību aktā, kas atļauj iejaukšanos šajās tiesībās, jānosaka attiecīgo tiesību izmantošanas ierobežojuma apjoms, precizējot, pirmkārt, ka šī prasība neizslēdz, ka attiecīgais ierobežojums tiek formulēts pietiekami atklāti, lai to varētu pielāgot dažādiem gadījumiem, kā arī situācijas izmaiņām, un, otrkārt, ka Tiesa vajadzības gadījumā, izmantojot interpretāciju, var precizēt ierobežojuma konkrēto tvērumu, ņemot vērā gan attiecīgo Savienības tiesību aktu formulējumu, gan to vispārējo sistēmu un mērķus, kas ar tiem tiek īstenoti, interpretējot tos saskaņā ar Hartā garantētajām pamattiesībām (spriedums, 2022. gada 21. jūnijs, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, 114. punkts).

78 Šajā gadījumā Hartas 7. un 8. pantā garantēto pamattiesību izmantošanas ierobežojumi, kas izriet no pienākuma dalībvalstu izdoto personas apliecību datu nesējos iestrādāt divus pilnīgus pirkstu nospiedumus, kā arī šo ierobežojumu piemērošanas nosacījumi un tvērums ir skaidri un precīzi definēti Regulas 2019/1157 3. panta 5. punktā un 10. panta 1. un 3. punktā, kurus Savienības likumdevējs ir pieņēmis saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru un kuru iedarbība tiek saglabāta ar šo spriedumu.

79 Tāpēc minētie Hartas 7. un 8. pantā garantēto pamattiesību izmantošanas ierobežojumi atbilst Hartas 52. panta 1. punkta pirmajā teikumā paredzētajam tiesiskuma principam.

b) Par Hartas 7. un 8. pantā garantēto pamattiesību būtiskā satura ievērošanu

80 Jākonstatē, ka ar pirkstu nospiedumiem sniegtā informācija pati par sevi neļauj gūt priekštatu par attiecīgo personu privāto un ģimenes dzīvi.

81 Šādos apstākļos ierobežojums, kuru veido Regulas 2019/1157 3. panta 5. punktā paredzētais pienākums iestrādāt divus pirkstu nospiedumus dalībvalstu izsniegto personas apliecību datu nesējā, neapdraud Hartas 7. un 8. pantā nostiprināto pamattiesību būtisko saturu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2022. gada 21. jūnijs, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, 120. punkts).

c) Par samērīguma principa ievērošanu

82 Kā izriet no Hartas 52. panta 1. punkta otrā teikuma, lai tajā garantēto pamattiesību izmantošanas ierobežojumi varētu tikt noteikti, ievērojot samērīguma principu, šiem ierobežojumiem jābūt nepieciešamiem un patiešām jāatbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

83 Konkrētāk – atkāpes no personas datu aizsardzības un tās ierobežojumi tiek īstenoti tikai strikti nepieciešamajā apmērā, ņemot vērā, ka tad, ja ir iespēja izvēlēties no vairākiem piemērotiem pasākumiem, lai sasniegtu izvirzītos leģitīmos mērķus, jāizvēlas vismazāk ierobežojošais. Turklāt vispārējo interešu mērķi nevar sasniegt, neņemot vērā faktu, ka tas jāsaskaņo ar pamattiesībām, uz kurām attiecas konkrētais pasākums, līdzsvaroti sabalansējot vispārējo interešu mērķi, no vienas puses, ar attiecīgajām tiesībām, no otras puses, lai nodrošinātu, ka šī pasākuma radītās neērtības nebūtu nesamērīgas ar sasniedzamajiem mērķiem. Tādēļ iespēja pamatot Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību ierobežojumu jāizvērtē, izsverot iejaukšanās, ko rada šāds ierobežojums, smagumu, un pārbaudot, vai ar šo ierobežojumu sasniedzamais vispārējo interešu mērķa nozīmīgums ir atbilstošs šim smagumam (spriedums, 2022. gada 22. novembris, *Luxembourg Business Registers*, C-37/20 un C-601/20, EU:C:2022:912, 64. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

84 Tādējādi, lai pārbaudītu, vai šajā gadījumā iejaukšanās Hartas 7. un 8. pantā garantētajās tiesībās, kas izriet no Regulas 2019/1157 3. panta 5. punktā paredzētā pienākuma divus pirkstu nospiedumus iestrādāt personas apliecību datu nesējā, atbilst samērīguma principam, jāpārbauda, pirmkārt, vai šim pasākumam ir viens vai vairāki Savienības atzīti vispārējo interešu mērķi un vai tas faktiski ir piemērots šo mērķu sasniegšanai, otrkārt, vai no tā izrietošā iejaukšanās aprobežojas ar absolūti nepieciešamo tādā ziņā, ka minētos mērķus saprātīgi nevarētu sasniegt tikpat efektīvi ar citiem līdzekļiem, kas mazāk aizskartu šīs attiecīgo personu pamattiesības, un, treškārt, vai minētās iejaukšanās nav nesamērīgas ar mērķiem, un tas it īpaši nozīmē šo mērķu un minēto iejaukšanos smaguma izsvēršanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2022. gada 22. novembris, *Luxembourg Business Registers*, C-37/20 un C-601/20, EU:C:2022:912, 66. punkts, kā arī 2022. gada 8. decembris, *Orde van Vlaamse Balies* u.c., C-694/20, EU:C:2022:963, 42. punkts).

1) Par viena vai vairāku Savienības atzītu vispārējo interešu mērķu sasniegšanu un pasākuma piemērotību šo mērķu sasniegšanai

i) Par attiecīgā pasākuma izvirzīto mērķu vispārējo interešu raksturu

85 Saskaņā ar Regulas 2019/1157 1. pantu tās mērķis ir pastiprināt drošības standartus, kas piemērojami tostarp personas apliecībām, kuras dalībvalstis izsniedz saviem valstspiederīgajiem, kad tie izmanto tiesības brīvi pārvietoties.

86 Konkrētāk un kā izriet no Regulas 2019/1157 4., 5., 17.–20. un 32. apsvēruma, biometrisko datu, kuru vidū ir divi pilnīgi pirkstu nospiedumi, iestrādāšanas personas apliecību datu nesējā mērķis ir garantēt minēto apliecību autentiskumu, kā arī nodrošināt to turētāja uzticamu identifikāciju, vienlaikus saskaņā ar šīs regulas 23. un 33. apsvērumu, kā arī 3. panta 5. punktu sekmējot personu apliecinošu dokumentu pārbaudes sistēmu sadarbspēju, lai samazinātu dokumentu viltošanas un ļaunprātīgas izmantošanas risku.

87 Tiesai jau ir bijusi iespēja lemt par pasu izsniegšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 17. oktobris, *Schwarz*, C-291/12, EU:C:2013:670, 36.–38. punkts), kā arī trešo valstu valstspiederīgo identifikācijas datu bāzes izveidi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, A u.c., C-70/18, EU:C:2019:823, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), ka cīņa pret dokumentu viltošanu, kas tostarp ietver cīņu pret viltotu personas apliecību izgatavošanu un identitātes piesavināšanos, ir Savienības atzīts vispārējo interešu mērķis.

88 Personu apliecinošu dokumentu pārbaudes sistēmu sadarbspējas mērķim arī ir šāds raksturs, jo, kā izriet no Regulas 2019/1157 17. apsvēruma, tas palīdz atvieglot Savienības pilsoņiem LESD 20. pantā atzīto tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā īstenošanu.

ii) Par attiecīgā pasākuma spēju faktiski atbilst sasniedzamajiem vispārējo interešu mērķiem

89 Šajā gadījumā divu pilnīgu pirkstu nospiedumu iestrādāšana personas apliecību datu nesējā ir piemērota, lai īstenotu Savienības likumdevēja šī pasākuma pamatojumam izvirzītos vispārējo interešu mērķus cīnīties pret viltotu personas apliecību izgatavošanu un identitātes piesavināšanos, kā arī [nodrošināt] pārbaudes sistēmu sadarbspēju.

90 Proti, vispirms biometrisko datu, piemēram, pirkstu nospiedumu, iestrādāšana personas apliecībās var apgrūtināt viltotu personas apliecību izgatavošanu, it īpaši tāpēc, ka saskaņā ar Regulas 2019/1157 3. panta 5. punktu kopsakarā ar šīs regulas 14. panta 1. un 2. punktu šādi dati jāuzglabā atbilstoši precīzām tehniskām specifikācijām un tie var tikt turēti slepenībā.

91 Turpinot – šādu biometrisko datu iestrādāšana ir līdzeklis, kas saskaņā ar Regulas 2019/1157 11. panta 6. punktu un 18. un 19. apsvērumu ļauj ticami pārbaudīt personas apliecības autentiskumu un tās turētāja identitāti un tādējādi samazināt krāpšanas risku.

92 Visbeidzot – Savienības likumdevēja izvēle paredzēt pilnīgu pirkstu nospiedumu iestrādāšanu arī šķiet piemērota, lai īstenotu personas apliecību pārbaudes sistēmu sadarbspējas mērķi, jo pilnīgu pirkstu nospiedumu izmantošana ļauj nodrošināt saderību ar visām dalībvalstu izmantotajām automatizētajām pirkstu nospiedumu identificēšanas sistēmām, lai gan šādās sistēmās ne vienmēr tiek izmantots viens un tas pats identificēšanas mehānisms.

93 Iesniedzējtiesa arī norāda, ka Regulas 2019/1157 3. panta 7. punkta pirmajā daļā dalībvalstīm ir atļauts no pirkstu nospiedumu noņemšanas atbrīvot bērnus, kas jaunāki par divpadsmit gadiem, un tā otrajā daļā ir noteikts pienākums no šādas pirkstu nospiedumu noņemšanas atbrīvot bērnus, kuri jaunāki par sešiem gadiem.

94 Protams, tiesiskais regulējums var nodrošināt izvirzītā mērķa sasniegšanu tikai tad, ja tajā paredzētie pasākumi patiešām atbilst vēlmei to sasniegt un ja tie tiek īstenoti saskanīgi un sistemātiski (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 5. decembris, *Nordic Info*, C-128/22, EU:C:2023:951, 84. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 Tomēr Regula 2019/1157 atbilst šai prasībai, lai gan tajā ir paredzēti izņēmumi attiecībā uz bērnu pirkstu nospiedumu noņemšanu, jo, kā izriet no tās 26. apsvēruma, šo atbrīvojumu mērķis ir ņemt vērā bērna primārās intereses.

96 Tas pats attiecas uz Regulas 2019/1157 5. pantā paredzēto noteikumu, saskaņā ar kuru personas apliecības, kas neatbilst šīs regulas 3. pantā noteiktajām prasībām, zaudē derīgumu tikai pēc to derīguma termiņa beigām vai ne vēlāk kā 2031. gada 3. augustā. Savienības likumdevējs varēja

uzskatīt, ka šāds pārejas periods ir piemērots, lai izvairītos no dalībvalstu pienākuma izdot jaunas personas apliecības visām attiecīgajām personām ļoti īsā laikposmā, tomēr neapdraudot šajā regulā paredzēto pasākumu efektivitāti ilgtermiņā.

97 Attiecībā uz apstākli, ka dažas dalībvalstis savos tiesību aktos paredz, ka to izdotās personas apliecības paliek spēkā, lai gan elektroniskais datu nesējs ir bojāts, pietiek norādīt, ka šādi tiesību akti ir saderīgi ar Regulu 2019/1157 tikai tad, ja nav pagājis iepriekšējā punktā minētais pārejas periods.

2) Par attiecīgā pasākuma izmantošanas nepieciešamību izvirzīto vispārējo interešu mērķu īstenošanai

98 Šajā ziņā, runājot, pirmkārt, par pašu principu pirkstu nospiedumus iestrādāt personas apliecību datu nesējā, jānorāda, ka pirkstu nospiedumi ir uzticams un efektīvs veids personas drošai identificēšanai un ka šo nospiedumu noņemšanai izmantotais process ir vienkārši īstenojams.

99 It īpaši, kā secinājumu 90. punktā norādījusi ģenerāladvokāte, sejas attēla iestrādāšana vien būtu mazāk efektīvs identificēšanas veids nekā divu pirkstu nospiedumu iestrādāšana papildus šim attēlam, jo arī novecošana, dzīvesveids, slimība vai estētiska vai rekonstruktīva ķirurģiska operācija var mainīt sejas anatomiskās īpašības.

100 Ir taisnība, ka Komisijas veiktajā ietekmes novērtējumā, kas pievienots priekšlikumam regulai, kura ir Regulas 2019/1157 pamatā, ir norādīts, ka priekšroka ir dodama iespējai divu pirkstu nospiedumu iestrādāšanu personas apliecību datu nesējā nepadarīt obligātu.

101 Tomēr papildus tam, ka Komisija pati ir izvēlējusies savā tiesību akta priekšlikumā neizmantot šo iespēju, jānorāda – lai gan iestāžu nolīguma 14. punktā ir paredzēts, ka, izskatot Komisijas tiesību aktu priekšlikumus, Parlamentam un Padomei pilnībā jāņem vērā Komisijas ietekmes novērtējumi, šī paša nolīguma 12. punktā ir norādīts, ka šādi novērtējumi "ir instruments, kura mērķis ir palīdzēt trijām iestādēm pieņemt pamatotus lēmumus, un tie neaizstāj politiskus lēmumus, kas pieņemti demokrātiskā lēmumu pieņemšanas procesā". Tādējādi, lai gan Parlamentam un Padomei ir jāņem vērā Komisijas ietekmes novērtējumi, tiem tomēr nav saistošs to saturs, it īpaši attiecībā uz tajos ietvertajiem vērtējumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 21. jūnijs, Polija/Parlaments un Padome, C-5/16, EU:C:2018:483, 159. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

102 Tāpēc tas vien, ka Savienības likumdevējs ir noteicis citu un attiecīgā gadījumā stingrāku pasākumu par ietekmes novērtējumā norādīto nepierāda, ka ar to ir pārsniegtas iecerētā mērķa sasniegšanai nepieciešamā robežas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, *Pillbox 38*, C-477/14, EU:C:2016:324, 65. punkts).

103 Šajā gadījumā Komisijas veiktajā ietekmes novērtējumā tika konstatēts, ka iespēja padarīt obligātu pirkstu nospiedumu iestrādāšanu personas apliecību datu nesējā ir visefektīvākā, lai īstenotu īpašo mērķi – cīnīties pret viltotu personas apliecību izgatavošanu un uzlabot dokumentu autentificēšanu. Šādos apstākļos iespēja nepadarīt šādu iestrādāšanu obligātu katrā ziņā nevar likt apšaubīt Savienības likumdevēja noteiktā pasākuma nepieciešamību šī sprieduma 84. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

104 Otrkārt, runājot par divu pirkstu pilnīgu nospiedumu, nevis tikai pirkstu nospiedumu raksturīgo punktu (papilārlīniju rakstu) iekļaušanu, no vienas puses, kā secinājumu 93. punktā norādījusi ģenerāladvokāte, papilārlīniju raksti nenodrošina tādu pašu drošības līmeni kā pilnīgi pirkstu nospiedumi. No otras puses, pilnīga pirkstu nospieduma iekļaušana ir nepieciešama personu apliecinošu dokumentu pārbaudes sistēmu sadarbspējai, kas ir viens no galvenajiem izvirzītajiem mērķiem. Proti, kā izriet no atzinuma 7/2018 47. punkta un kā uzsver arī iesniedzējtiesa, dalībvalstis izmanto dažādas pirkstu nospiedumu identificēšanas tehnoloģijas, tādējādi pirkstu nospiedumu atsevišķu raksturīgo elementu iekļaušana personas apliecības datu nesējā apdraudētu ar Regulu 2019/1157 sasniedzamā personu apliecinošu dokumentu pārbaudes sistēmu sadarbspējas mērķa īstenošanu.

105 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Hartas 7. un 8. pantā garantēto pamattiesību ierobežojumi, kas izriet no pienākuma datu nesējā iekļaut divu pirkstu pilnīgus nospiedumus, šķiet, atbilst absolūti nepieciešamā robežām.

3) Par līdzsvaru starp iejaukšanās aplūkotajās pamattiesībās smagumu, no vienas puses, un ar šo pasākumu sasniedzamajiem mērķiem, no otras puses

i) Par iejaukšanās, ko izraisījis Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību izmantošanas ierobežojums, smagumu

106 Lai novērtētu iejaukšanās, ko izraisījis Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību ierobežojums, smagumu, jāņem vērā attiecīgo personas datu raksturs, it īpaši šo datu iespējamais sensitīvais raksturs, kā arī datu apstrādes konkrētais raksturs un kārtība, it īpaši to personu skaits, kurām ir piekļuve šiem datiem, un piekļuves šiem datiem kārtība. Attiecīgā gadījumā jāņem vērā arī tādu pasākumu esamība, kuru mērķis ir novērst šo datu ļaunprātīgas apstrādes risku.

107 Šajā gadījumā no Regulas 2019/1157 izrietošais Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību izmantošanas ierobežojums, protams, var skart lielu skaitu personu; Komisija ietekmes novērtējumā ir novērtējusi, ka šis ierobežojums var skart 370 miljonus no 440 miljoniem – tā brīža Savienības iedzīvotāju skaita. Pirkstu nospiedumi kā biometriskie dati pēc to dabas ir īpaši jutīgi, un, kā izriet no VDAR 51. apsvēruma, tiem Savienības tiesībās ir paredzēta īpaša aizsardzība.

108 Tomēr jāuzsver, ka ar Regulu 2019/1157 divu pirkstu pilnīgu nospiedumu noņemšana un uzglabāšana ir atļauta tikai tāpēc, lai šos pirkstu nospiedumus iekļautu personas apliecību datu nesējā.

109 Turklāt no šīs regulas 3. panta 5. punkta kopsakarā ar tās 10. panta 3. punktu izriet, ka, tiklīdz ir notikusi iekļaušana un attiecīgajai personai izsniegta personas apliecība, iegūtos pirkstu nospiedumus glabā tikai minētās apliecības datu nesējā, kura principā fiziski atrodas šīs personas turējumā.

110 Visbeidzot Regulā 2019/1157 ir paredzēts aizsardzības pasākumu kopums, lai ierobežotu riskus, ka tās īstenošanas gadījumā personas dati tiek iegūti vai izmantoti citiem mērķiem, nevis tajā izvirzīto mērķu sasniegšanai, un tas attiecas ne tikai uz šajā regulā par obligātām padarītām personas datu apstrādes darbībām, bet arī uz galvenajām apstrādes darbībām, kuras var tikt veiktas ar pirkstu nospiedumiem, kas iekļauti personas apliecību datu nesējā.

111 Tādējādi, pirmkārt, attiecībā uz datu iegūšanu Regulas 2019/1157 10. panta 1. un 2. punktā ir noteikts, ka biometriskos identifikatorus iegūst "tikai kvalificēti un pienācīgi pilnvaroti darbinieki" un ka šiem darbiniekiem jāievēro "atbilstīgas un efektīvas biometrisko identifikatoru vākšanas procedūras", jo šajās procedūrās ir jāievēro Hartā, Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā un Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijā par bērna tiesībām noteiktās tiesības un principi. Turklāt, kā norādīts šī sprieduma 93. punktā, šīs regulas 3. panta 7. punktā ir ietverti speciālie noteikumi par bērniem līdz divpadsmit gadu vecumam (pirmā un otrā daļa), kā arī personām, kuru pirkstu nospiedumu noņemšana fiziski nav iespējama (trešā daļa), jo šīs personas "ir atbrīvotas no pienākuma tos nodot".

112 Otrkārt, attiecībā uz datu uzglabāšanu, pirmām kārtām, Regulā 2019/1157 dalībvalstīm ir noteikts pienākums kā biometriskos datus saglabāt sejas attēlu un divus pirkstu nospiedumus. Šajā ziņā šīs regulas 21. apsvērumā ir skaidri noteikts, ka tajā neparedz "juridisko pamatu tam, lai dalībvalstīs tiktu izveidotas vai uzturētas valsts līmeņa datubāzes biometrisko datu uzglabāšanai, kas ir valsts tiesību aktu jautājums, kam ir jāatbilst Savienības tiesību aktiem par datu aizsardzību", kā arī šī regula neparedz "juridisku pamatu centralizētas datubāzes izveidei vai uzturēšanai Savienības līmenī". Otrām kārtām, minētās regulas 10. panta 3. punktā ir paredzēts, ka šos "biometriskos identifikatorus [..] glabā [..] tikai līdz attiecīgā dokumenta saņemšanas dienai, un nekādā gadījumā ilgāk par 90 dienām no attiecīgā dokumenta izdošanas dienas", un ir precizēts, ka "apritot minētajam periodam, biometriskos identifikatorus nekavējoties izdzēš vai iznīcina".

113 No tā it īpaši izriet, ka Regulas 2019/1157 10. panta 3. punkts neļauj dalībvalstīm apstrādāt biometriskos datus citiem mērķiem, kā vien tiem, kas paredzēti šajā regulā. Turklāt šī pati tiesību norma nepieļauj pirkstu nospiedumu centralizētu uzglabāšanu, kas pārsniedz šo pirkstu nospiedumu pagaidu uzglabāšanu personas apliecību personalizēšanas nolūkā.

114 Visbeidzot Regulas 2019/1157 11. panta 6. punktā ir minēta iespēja, ka drošā datu nesējā ietvertos biometriskos datus saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem var izmantot kompetento valsts iestāžu un Savienības aģentūru pienācīgi pilnvarots personāls.

115 Šīs tiesību normas a) apakšpunkts ļauj izmantot biometriskos datus, kas tiek glabāti personas apliecību un uzturēšanās dokumentu datu nesējā, tikai, lai pārbaudītu personas apliecības vai uzturēšanās dokumenta autentiskumu.

116 Savukārt minētās tiesību normas b) apakšpunktā ir paredzēts, ka biometriskos datus, kas tiek glabāti personas apliecību un uzturēšanās dokumentu datu nesējā, var izmantot, lai pārbaudītu to turētāja identitāti "ar tieši pieejamiem salīdzināmiem elementiem, ja personas apliecība vai uzturēšanās dokuments ir jāuzrāda [saskaņā ar] tiesību aktos [prasīto]". Taču, tā kā šāda apstrāde var sniegt papildu informāciju par attiecīgo personu privāto dzīvi, tā var notikt tikai stingri ierobežotā nolūkā, kas attiecas tikai uz attiecīgās personas identificēšanu, un likumā precīzi noteiktajos apstākļos, kuri prasa uzrādīt personas apliecību vai uzturēšanās dokumentu.

117 Treškārt, attiecībā uz personas apliecību datu nesējā reģistrēto biometrisko datu aplūkošanu jāuzsver, ka Regulas 2019/1157 19. apsvērumā ir noteikta prioritāra secība dokumentu turētāja autentiskuma un identitātes pārbaudes līdzekļu izmantošanai, paredzot, ka dalībvalstīm "pirmām kārtām jāpārbauda sejas attēls" un, ja nepieciešams, lai nešaubīgi pārliecinātos par dokumenta autentiskumu un turētāja identitāti, tām būtu "jāpārbauda arī pirkstu nospiedumi".

118 Ceturtkārt, attiecībā uz neatļautas piekļuves risku uzglabātajiem datiem Regulas 2019/1157 3. panta 5. un 6. punktā, lai maksimāli ierobežotu šo risku, ir paredzēts, ka pirkstu nospiedumi tiek glabāti "īpaši drošā datu nesējā", kas ir "pietiekami ietilpīgs un spējīgs garantēt datu integritāti, autentiskumu un konfidencialitāti". Turklāt no šīs regulas 3. panta 10. punkta izriet, ka tad, "ja dalībvalstis personas apliecībās glabā datus tādiem elektroniskajiem pakalpojumiem kā e-pārvaldes un e-darījumdarbības pakalpojumi, šādus valsts datus fiziski vai loģiski nošķir" tostarp no pirkstu nospiedumiem, kas iegūti un uzglabāti, pamatojoties uz minēto regulu. Visbeidzot no šīs pašas regulas 41. un 42. apsvēruma, kā arī 11. panta 4. punkta izriet, ka dalībvalstis joprojām ir atbildīgas par biometrisko datu pienācīgu apstrādi, tostarp tad, ja tās sadarbojas ar ārpakalpojumu sniedzējiem.

ii) Par izvirzīto mērķu nozīmīgumu

119 Kā atgādināts šī sprieduma 86. punktā, divu pirkstu nospiedumu iekļaušanas personas apliecību datu nesējā mērķis ir cīnīties pret viltotu personas apliecību izgatavošanu un identitātes piesavināšanos, kā arī nodrošināt personu apliecinošu dokumentu pārbaudes sistēmu sadarbspēju. Šajā ziņā tā var veicināt attiecīgo personu privātās dzīves aizsardzību, kā arī plašāk – cīņu pret noziedzību un terorismu.

120 Turklāt šāds pasākums ļauj apmierināt katra Savienības pilsoņa vajadzību turēt uzticamus identifikācijas līdzekļus un dalībvalstīm nodrošināt, ka personas, kas atsaucas uz Savienības tiesībās atzītām tiesībām, tiešām ir to turētājas. Tādējādi tā it īpaši palīdz atvieglot Savienības pilsoņiem viņu tiesību uz pārvietošanās un uzturēšanās brīvību īstenošanu, kas arī ir Hartas 45. pantā garantētās pamattiesības. Tāpēc jākonstatē, ka Regulas 2019/1157 mērķi, konkrētāk, divu pirkstu nospiedumu iekļaušana personas apliecību datu nesējā, ir īpaši nozīmīgi ne tikai Savienībai un dalībvalstīm, bet arī Savienības pilsoņiem.

121 Arī šo mērķu leģitimitāti un nozīmīgumu nekādi neatspēko iesniedzējtiesas izvirzītais apstāklis, ka atzinuma 7/2018 24.–26. punktā ir konstatēts, ka laikposmā no 2013. līdz 2017. gadam ir atklāti tikai 38 870 viltotu personu apliecību gadījumi un ka šis skaitlis pēdējos gados ir samazinājies.

122 Proti, pat ja tiktu uzskatīts, ka viltotu personas apliecību skaits ir neliels, Savienības likumdevējam, lai pieņemtu pasākumus, kuru mērķis ir novērst šādu apliecību izmantošanas risku, nebija jāgaida, kamēr šis skaits pieaugs, bet it īpaši risku pārvaldes nolūkā tas varēja apsteigt šādu tendenci, ja vien izpildīja pārējos nosacījumus par samērīguma principa ievērošanu.

iii) Izsvēršana

123 Ņemot vērā iepriekš minēto, jākonstatē, ka Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību īstenošanas ierobežojums, kas izriet no divu pirkstu nospiedumu iekļaušanas personas apliecību datu nesējā, ņemot vērā attiecīgo datu raksturu, apstrādes darbību raksturu un kārtību, kā arī paredzētos aizsardzības mehānismus, nešķiet tik nopietns, lai tas būtu nesamērīgs ar šī pasākuma dažādo mērķu nozīmīgumu. Tādējādi jāuzskata, ka šāds pasākums ir balstīts uz līdzsvarotu izsvēršanu starp šiem mērķiem, no vienas puses, un attiecīgajām pamattiesībām, no otras puses.

124 Tātad ar Hartas 7. un 8. pantā garantēto tiesību izmantošanas ierobežojumu netiek pārkāpts samērīguma princips, tālab trešais pamats nevar izraisīt Regulas 2019/1157 spēkā neesamību.

125 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Regula 2019/1157 nav spēkā tikai, ciktāl tā pieņemta, pamatojoties uz LESD 21. panta 2. punktu.

IV. Par Regulas 2019/1157 iedarbības saglabāšanu laikā

126 Tiesību akta, kas atzīts par spēkā neesošu, sekas var atstāt spēkā tiesiskās drošības apsvērumu dēļ, it īpaši, ja sprieduma, ar kuru konstatēta šī spēkā neesamība, tūlītējās sekas rada nopietnu nelabvēlīgu ietekmi uz attiecīgajām personām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 17. marts, Parlaments/Komisija, C-286/14, EU:C:2016:183, 67. punkts).

127 Konkrētajā gadījumā Regulas 2019/1157 tūlītēja atzīšana par spēkā neesošu varētu radīt nopietnas negatīvas sekas lielam skaitam Eiropas Savienības pilsoņu un it īpaši viņu drošībai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā.

128 Šādos apstākļos Tiesa nolemj, ka šīs regulas sekas jāatstāj spēkā līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā, kas nevar pārsniegt divus gadus no nākamā gada 1. janvāra pēc šī sprieduma pasludināšanas dienas, stāsies spēkā jauna regula, kura pieņemta, pamatojoties uz LESD 77. panta 3. punktu, un ar kuru paredzēts to aizstāt.

V. Par tiesāšanās izdevumiem

129 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/1157 (2019. gada 20. jūnijs) par Savienības pilsoņu personas apliecību un Savienības pilsoņiem un viņu ģimenes locekļiem, kuri izmanto tiesības brīvi pārvietoties, izsniegto uzturēšanās dokumentu drošības uzlabošanu nav spēkā.

2) Regulas 2019/1157 sekas saglabājas līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā, kas nevar pārsniegt divus gadus no nākamā gada 1. janvāra pēc šī sprieduma pasludināšanas dienas, stāsies spēkā jauna regula, kura pieņemta, pamatojoties uz LESD 77. panta 3. punktu, un ar kuru paredzēts to aizstāt.

[Paraksti]